

FINA MIRALLES

DESPRÈS DE SEIXANTA ANYS DE VIDA

Em miro les mans, amb les taques de la vellesa a la pell, els dits deformats pel reumatisme i me les estimo tal com son, plenes de força i de tendresa, de la carícia al cop de puny sobre la taula.

Tenen el record de les ferides del temps de la infantesa, brutes de terra i de fang dels tolls després de la pluja, quan amb pedres i tronquets fèiem joguines, fruites, figueretes, peixos o bèsties ferotges.

Anys després del primer despertar de l'adolescència, pensava:

Abans de fer-li un petó, m'agradaria molt més agafar-li la mà i passejar vora el mar o per un camí secret.

M'ha costat tant de temps, sentir la tendresa i l'escalfor de les meves pròpies mans, primer enllaçades entre elles, després posant-les sobre la meva pell, i el tacte de la pell a les mans, ara puc acariciar el meu cos amb oli perfumat o simplement amb aigua dolça.

A l'estiu dins del mar, l'aigua cristallina dilueix, les pors, les tristeses i el dolor que el meu cos ha suportat durant tot aquest temps passat.

Ara m'emociona sentir com respiro plàcidament, la força del batec del meu cor que m'ha acompanyat tots aquests anys, la mirada dolça dels meus ulls i la calidesa de les arrugues del somriure.

Els meus cabells perden el color i es tornen blancs, blancs com l'esperit net i aclarit.

Estic agraïda a aquesta vida, que només es meva, pel goig de retrobar-la i retrobar-me.

En pau amb el meu cos que ara forma part de mi, com les emocions i les idees, tot esta unit formant un únic ésser, una única joia de viure.

Fina Miralles

Cadaquès Abril 2011

